ततो ऽन्योन्यसमालापक्रन्दद्विद्याधराधिपं
बुद्ध्वा तं भक्षितं मोहाद् गरुत्मान् अन्वतप्यत । 238
अहो वत नृशंसस्य पापम् आपतितं मम,
किं वा सुलभपापा हि भवन्त्य् उन्मार्गवृत्तयः । 239
श्लाघ्यस् त्व् एष महात्मैकः परार्थप्राणदायिना
समेत्य मोहैकवशं येन विश्वम् अदः कृतं । 240
इति तं चिन्तयन्तं च गरुडं पापशुद्धये
वह्निं विविक्षुं जीमूतवाहनो ऽथ जगाद सः । 241
पक्षीन्द्र किं विषण्णो ऽसि, सत्यं पापाद् बिभेषि चेत्,
तद् इदानीं न भूयस् ते भक्ष्या हि इमे भुजंगमाः । 242
कार्यश् च 'अनुशयस् तेषु पूर्वभुक्तेषु भोगिषु,
एषो ऽत्र हि प्रतीकारो, वृथा 'अन्यच् चिन्तितं तव । 243
इत्य् उक्तस् तेन स प्रीतस् तार्क्ष्यो भूतानुकम्पिना
तथा 'इति प्रतिपेदे तद् वाक्यं तस्य गुरोर् इव । 244
ययौ च 'अमृतम् आनेतुं नाकाज् जीवयितुं जवात्
क्षताङ्गं तत्र तं च 'अन्यान् अस्थिशेषान् अहीन् अपि । 245
ततश् च साक्षाद् आगत्य देव्या सिक्तो ऽमृतेन सः
जीमूतवाहनो गौर्या तद्भार्याभक्तितुष्टया । 246
तेन 'अधिकतरोद्भूतकान्तीन्य् अङ्गानि जज्ञिरे
तस्य सानन्दगीर्बाणदुन्दुभिध्वनिभिः सह । 247

Digitized by Google